

[Indenrigsministeren.]

simpelt hen, at man gør mennesker en dårlig tjeneste ved at give dem en tjenestebolig, så alene af den grund synes jeg ikke, man skal gøre det.

Kommunalreformen skal virke efter sine intentioner, det er jeg helt enig i, men den skal ikke virke ud over sine intentioner, og det er derfor, vi her foreslår statsansættelse.

Fru Inger Lise Petersen var inde på spørgsmålet og var enig med mig i, at der skulle være statsansættelse, fordi det var et tilsynsførende job, der var tale om; dertil har jeg i og for sig kun den bemærkning, at jeg er parat til at gå nærmere ind på alle spørgsmålene i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

(Lovforslaget (nr. 165) findes i tillæg A. sp. 4221, fremsættelsen i tidenden sp. 2952).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Henning Jensen: Det må hilses med stor tilfredshed, at indenrigsministeren nu tager initiativ til at ændre lovgivningen om bekæmpelse af kønssygdomme.

Som bekendt skulle lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme forelægges til revision i samlingen 1951-52, men en egentlig revision af loven blev udskudt senest ved en lov i maj 1972.

Den nugældende lov fra 1947, som altså er godt 25 år gammel, er en lov, som i høj grad trænger til at blive revideret, og derfor er der grund til at hilse ministerens initiativ velkommen. Man må også sige, at der i mellemtiden er kommet en lang række behandlingsmuligheder frem, som betinger, at lo-

ven bliver revideret. Nu får vi en mere smidig og hensigtsmæssig lov, og det må vi være tilfreds med.

Der er derimod grund til dyb bekymring i forbindelse med konstateringen af den kraftige stigning i antallet af tilfælde af kønssygdomme. Grundene kan være mange, men det er jo almindelig kendt, at de mere avancerede præventive midler — jeg skal her blot nævne et enkelt, nemlig det mest anvendte, p-pillen — samt måske et friere kønsliv vel nok bærer skylden for den kraftige stigning.

Jeg vil gerne have lov til at nævne et enkelt tilfælde; det er endda fra min egen kommune. Nu tror jeg ikke, min kommune hverken er bedre eller ringere stillet end andre på dette område; jeg tror, man klart kan betragte den undersøgelse, det drejer sig om, som en generel linje for, hvordan forholdene er i vort samfund. Kredslægen i Horsens har foretaget en undersøgelse, som viser, at der i Horsensområdet er 30-40 pct. flere end tidligere, der søger undersøgelse for kønssygdom hos kredslægen. Kredslægen oplyser endvidere, at det ikke er ualmindeligt, at folk kommer til kredslægen med gonorré op til mellem 10 og 15 gange. Jeg synes, disse to eksempler meget klart viser behovet for, at der sker noget effektivt på dette område.

Der er måske også grund til at hæfte sig ved, at både aviserne og lægevidenskaben i forbindelse med oplysningsarbejdet flere gange har peget på, at man ved behandling ret effektivt kan klare f. eks. et gonorrétilfælde: en enkelt penicillinbehandling kan jo gøre en gonorrépatient smittefri i løbet af få timer. Jeg tror, at denne indrømmelse, som vi sådan set skal være glade ved fra lægevidenskabens side, også har medført, at især mange unge ikke ser så alvorligt på kønssygdommene, som man måske bør gøre.

I forbindelse med det af indenrigsministeren bebudede oplysningsarbejde bør det nok slås fast, at gentagne tilfælde af kønssygdom bestemt ikke er risikofrie. Der er grund til at glæde sig over, at denne oplysningskampagne nu kommer. Efter ministerens oplysninger vil en sådan kampagne koste ca. 200.000 kr. Det er efter min opfattelse et rimeligt beløb at afsætte til dette formål. Jeg er overbevist om, at disse penge gives godt ud, hvis de ellers udnyttedes rigtigt.